

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 2. Cur Patrem Fabrum Salvator noster habere voluerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

charum ex causis occurrentibus in alieno servitio, quam in Paterna domo? An minus noster Nunnius Alvarez Dux Braganinus ex ejus sanguine Reges Lusitaniae moderni, magnus aut nobilis in habitu & ministeriis humilis conversi in Conventu nostro Ulyssiponenfi anno 1431. cum opinione sanctitatis defunctus, quam in Mundialibus purpura, paludamento & heremiis. Vide P. Lezanam tom. 4. Ann.

XXIII. Rectè igitur Maximilianus Imperator cuidam summam pecuniam ingenti nobilitatem affectanti, respondit. *Disare te possum, sed nobilitare non nisi te propria virtus potest.* Et idè Cardinalis Baronius in Apparatu ad Annales Ecclesiasticos: Deligitur, inquit, in maritum Virginis Vir justus Joseph, ejus contribus ex stirpe David oriundus, sed officio faber: neque enim ad pecuniam, neque ad honores inspicere, sed ad genus per antiquam lineam ductum atque probatum in contrahendis nuptiis penes Judæos fuisse consuetudinem, testatur Josephus contra Appionem lib. 1. cum agit de matrimonio Sacerdotum: ut non mireris si viro fabrilis ætatis, Sacerdotum consilio, quorum esset officium, cum de his quæ semel Deo essent oblata, disponere, nuptiis traditam audias, Hæc Baronius.

XXIV. Adde pro Coronide quod tanta fuit D. Josephi claritas ut ne vel à fortunâ, vel à parentibus nobilitari videretur, sed ipsam paupertatem & artes ab ipso nobilitatas, oportuerit talem ipsum esse & ipsius Patres, ut licet veterem profaniam non detriverint, fuerint tamen sine dignitate & opibus.

SECTIO II.

Cur Patrem Fabrum Salvator noster habere voluerit?

XXV. **S**ed esto Ars lignaria quam exercuisse D. Josephum & cum ipso filium ejus JESUM constat ex dictis Sectione præcedenti, non fuerit ita ignobilis ut ipsos dedecuerit tam nobiles, an non tamen mirandum & valdè mirandum Salvatorem nostrum Æterni Patris Filium, Patrique per omnia æqualem,

cum, inquam, qui habet in scemore suo scriptum, *Rex Regum & Dominus dominantium*, Fabri filium esse voluisse? voluisse, inquam, ut ille quem elegerat habere Patrem in terris faber esset tenuis? Hujus rei causas hic inquirimus, eas maximè quæ ad ædificationem nostram spiritualesque nostrum profectum quem hoc opere intendimus conferunt, satis enim hæcenus in curiosis hæsimus.

Dico ergo pro primâ, non tantum XXVI Salvator voluit esse filius mediocri fabri, sed etiam Deus infinitam ac incomprehensibilem suam providentiâ res ita disposuit ut D. Josephus ex Regibus descendens, Regum ac Regni hæres verus ac legitimus, & Regno destitutus & modicus nasceretur, & procedente ætate fabrilis ad querendam vitam discere debuerit & exercere, quia futurum erat ut esset Pater Verbi sui incarnandi: Cum enim filius Dei in hunc mundum venerit, ut vanitatem mundi damnaret, ut contemptum rerum periturarum & voluntariam paupertatem mortalibus persuaderet, debuit certè ipse exemplo suo id præstare quod à nobis obtinere volebat: præstitissetne autem illud exemplo si Patrem elegerat ex Regibus, Regno, Regni que divitiis & opulentiâ orientem.

Hinc Gersem. de Nativit. Mariae Considerat. 1. ait. *Cum Maria & Joseph fuerint de Regia stirpe progeniti, quo pacto voluit Deus, quod ipse Joseph ejus Nutritius servilibus intenderet? Fuit enim Faber lignarius. Et similiter dicit Hieronymus Mariam operi textrino operam dedisse. Mirandum certè non est, quia Prædicator & Amator paupertatis honeste JESUS voluit in paupertate honestè nasci, & laboriosissimus cum laborantibus educari. Vide de ipso Sancto Joseph verificatum est. Beatus es & bene tibi erit, labores manuum tuarum quia manducabis, ut dicitur psalm. 127.* XXVII

Egebat ergo Christus Dominus pro nobis pauper factus, egebat & Sanctissima Mater ejus Virgo honestissima provido in terris Nutritio: Nec Patrem opulentum sibi, nec Sponsam Matri contra paupertatis sanctæ propositum & exemplum, sed laboriosum ac industrium voluit, qui & sibi & Matri

in

in itinere stabuloque Bethleemico, & in Ægyptum exulibus, ibique diu commorantibus, & inde regressis, suâ arte de victu ac tegumento provideret. Ad quæ quidem omnia hanc lignariam artem maximè convenisse jam paulò ante ostendimus.

XXIX. Pro secundâ ratione voluit Deus in eo quem extremis his temporibus (quando vanitas & superbia vitæ divitiis inflata omnes limites excessit) maximè suspiciendum propositurus erat Ecclesiæ suæ, inconstantiâ rerum humanarum ostentare, ut eas ejus exemplo spectare, & ab iis animum avocare disceremus.

XXX. Fortunæ improbitatem varii variis expressere modis. Sedentem finxit Apelles, & causam rogatus respondit, quod stare nequiverit. Sed non rectè meo videri, non enim ei quæ ex se habet stare non posse, sessio, sed potiùs constans cõvenit fluxus. Melius ergò si reddidisset quia in suâ volubilitate firma est, habet namque in suâ levitate & inconstantiâ magnam constantiam, quod scilicet semper & firmiter fluxa sit & inconstans. Quare rectè Boëtius lib. 2. de Consolat. *Si putas erga te mutatam esse fortunam, erras: hi semper mores ejus sunt, ea naturam servavit erga te propriam, potiùs in suâ mobilitate constantiam manifestavit.* Et ante ipsum Ovidius.

Passibus ambiguus fortuna volubilis errat

Et manet in nullo, certa tenaxq; loco, Sed modo lata venit; vultus modo sumit acerbos

Et tantum constas in levitate suâ est.

Et Horatius lib. 3. Oda 29.

Fortuna servo lata negotio

Ludum insolentem ludere pertinax,

Træuat incertos honores,

Træuat nunc aliis benigna.

XXXI. Hinc Philosophus ut lego apud Parmenidem, & Philosopherum lib. 2. Physicor. quæst. 1. art. 1. fortunam effinxit mulieris formâ cœcæ; furenti similis, Rotæ pedibus insistens: specie quidem muliebri ad instabilitatis indicium: ut enim perbellè quidam de muliebri levitate.

Quid levius vento? fulmen: quid fulmine? fama:

Quid famâ? Mulier: quid Muliere? nihil.

Furenti similem effinxit, quia fortuna nec modo, nec mensurâ, nec ordine servatis, facit omnia perturbatè: Et enim ut Seneca in Agamemnon.

Non sic Lybicus Syrtibus equor

Furit alter nos volvere fluctus.

Non Euxini turget ab imis

Commota vadis unda, nivali

Vicina polo, ubi ceruleis

Immunis aquis lucida versat

Plaustra Bootes.

Vt precipites Regum casus

Fortuna rotat.

Pes in rotâ, sive rota ipsa cui insistebat, & quæ illam versabat, effectus ejus denotant: in hac nimirum rotâ ejus impulsu circumaguntur homines qui eam sequuntur, quorum alii in ejus fastigio cernuntur, alii moliuntur ascensum, nonnulli deorsum vergunt agunturque precipites, alii depressi sub rotâ gemunt, dum ipsâ damni expers elabatur ad quiritantium vota precesque surda & immittis.

Cœca fingitur propter ejus operandi modum: sæpè enim sapius indignis largitur munera, ut Seneca in Hercule

Iniqua raro maximis virtutibus

Fortuna parit.

Et Laërtius lib. 5. cap. 5.

Iustos illa viros pauperie gravat

Indignos eadem divitiis beat,

&

Quod dignis adimit transfert ad impios

Nec discrimen habet, rectaq; judicat.

Sed fortuna opes auferre non animum potest, inquit Tragedus: & Sallustius Probitatem, industriam, bonas artes, neque dare, neque eripere cuiquam fortuna possit.

An hæc ullibi clarius patuerunt quàm in Sâctissimo Patriarcha nostro Joseph? vix credo: habuit enim ille progenitores Reges, & hos regni totius mundi primarii: non ignoravit regnum recto ordine ad se devolutum: Interim tamen vidit se cum tali jure ad ultimam usque conditionem fabri scilicet lignarii redactum, dum mortalium pessimus Herodes Sceptrum & Regnum suum occupabat: An propterea inde turbatus: minimè gentium, immò nec etiam si reposuisset usurpator, voluisset eum illo asciam aut securim suam commu-

O 2

107

Synopsis

Magnum

D.

Josephus

SV

107

tare. Deus illi fortuna tota, & quis illo ditior IESUM habente & Mariam, hanc sponfam, illum filium?

XXXIII Elegerat olim Davidem Iosephi nostri Progenitorem Deus, *Et de post factantes accepit eum, pascere Iacob servum suum, & Israel hereditatem suam*: Sed interim eundem Saulis mox vexatum invidia ad insitias penè redactū deprefserat mirā quadā vicissitudine, & utriusq; fortunæ commixtione singulari. Animum advertit David, ac tum hujus tum illius momentis pensulatè libratis, neque illa efferrī se, neque hāc dejici unquam passus est, sed geminā velut temperatiā fortior, recto calle processit dicens, *Bonum mihi quia humiliasti me.*

XXXIV Ut Davidi Patri ita Iosepho nepoti unus idemque Regis titulus, & honoris ac exaltationis materiam & demissionis abundè ministravit. Cùm ergo Davidici celsitudo imperii, atque omnis sublimitas tam gloriosi stemmatis in fabrum desinat, discamus hinc non esse terrena culmina magni æstimanda, cùm diu magnitudinem suam perennare nequeant, Humanis oculis diademata & sceptrā facile imponunt, videntur magna & non sunt: vera celsitudo virtutis est; inanis illa est quæ extimā quādam specie humanos oculos perstringit & decipit.

XXXV. Pro tertiā ratione: voluit Deus nobis in hoc sanctissimo Viro maximum virtutis modestiæ & constantiæ exemplum proponere, & porrò hic talis fuit: Hic etenim cum ei tantum Regnum deberetur, tamen ita se continuit, ita sibi imperavit, ut fabrilibus operibus vitam suam querere non erubuerit: quin immò etiam ex amore sanctæ paupertatis oblatas à Magis divitias vel recusavit, vel erogavit, & sua sorte contentus delitescere elegit, ut soli Deo eui se probaverat placeret: ut discant hinc nobiles, si fortè aliquo casu ab avitā opulentiā deciderint, timere Deum, ut ne ad illicita media quo resurgant, ut assolent, extendant manus vel animum: quam rectè dixit D. Hieronymus, *Affatim dives est qui cum Christo est pauper*: Mundi sapientes nihil intentatum relinquunt ut paupertatem fugiant, hic illam ex mentis opulentiā omnibus prætulit Regnis; illi

utrāque ut aiunt manu rectā sinistra capiunt, hic erogat; isti cōgregant, hic dispertitur; isti omnia habere volunt, hic nihil, divitias suas, ut Socrates ex iis quibus carere dedicerat rectè metiens.

*Non possidentem multa vocaveris
Ritè beatum: rectius occupat
Nomen beati, qui Deorum
Muneribus sapienter uti
Duramq; calles pauperiem pati.*

Pro quartā hujuscè rei ratione: In XXXVI ferrā securi que Patris sui sicut in acu & stamine Matris vitiorum parentem otiositatem damnare voluit Dominus, & humilitatis, temperantiæ, industriæ que laboris operā nos docere salvator dignatus est, in laboribus & ipse à juventute sua: faciens scilicet ante quam doceret; immò quod verbo docuisse non legitur exemplo monstrans, opere nimirum aliquo honesto victum querendum esse, passus & ipse pane suo in sudore vultus sui. Et quia exclusurus erat aliquando craftini curam salvator, præproperam scilicet & nimis ex diviniæ providentiæ diffidentiā anxiam sollicitudinem: ne quis ex inde otiosorum laboresque fugitantiū hominum, patronum eum per hoc fortè existimaret, proponere voluit suum & parentum suorum exemplum planè diversum & adversum.

Pro quintā, non mirum quidem est XXXVII inter aratra, secures, incudes, cæmentata, forfices, ligones, interque alia hujusmodi mechanicarum artium quotidiana exercitia, virtutes ad communem justitiam pietatemque inveniri: sed ad nonnullarum virtutum specialiorum puta devotionis, orationis, meditationis, aut celestium contemplationis, vitæque sanctioris ac Religiosioris cultum, adeò ineptæ æstimari solent ejusmodi manuales artes, ut earum professores, vel sibi impossibiles, vel à se alienas putent: verum & hæ ipsæ & aliæ præstantiores inter fabrilia sanctissimi Patriarchæ nostri quotidiana opera sic emicant, ut & ipsum in celestioris hujus vitæ celsitudine mirabilem inter omnes ostendant, & cùm manualibus similibus operariis, tum quietioris etiam vitæ cultoribus in harum virtutum exercitio negligentioribus

ribus, non medioeriter oculos perstringant, ut & hoc praesertim Sancti Josephi exemplum, & alia aliorum non paucorum similia, nullum excusationi locum eis relinquant. Has porro virtutes speciales in decursu hujus operis suis locis demonstrabimus.

XXXVIII Sexta & ultima hujus rei ratio ut D. Josephus exinde amplius mereretur: sine dubio enim D. Josephus incomparabiliter plus meruit alendo Christum & Matrem ejus ex laboribus & sudoribus suis, quam si id fecisset ex superabundanti & superfluis, eique ex hoc & Christus & Beata Virgo plus obstricti sunt, nobisque omnibus magis proderunt pro eisdem alendis ab ipso suscepti labores, & sudores defudati. Non possunt satis Sancti Patres exaltare meritum charitatis & misericordiae erga pauperes eo quod sint membra Christi moralia, vide hujus virtutis encomia apud illos. Sed quanta haec si cum illa quam D. Josephus erga Christum & ejus Matrem exercuit comparetur? Excedit haec illum in quatuor, primo, in eo quod ipse non membra Christi ut divites, sed Christum ipsum in personam propriam & ejus Matrem quam plus se diligebat, imò plusquam omnes creaturas simul, pavit. Secundo, in eo quod illos non ex superfluis, sed ex laboribus suis eos pavit, quod, inquam, corpus suum fatigaverit, quod sudaverit ut eos aleret: ut proinde sudores ejus in sanguinem quem pro nobis Christus effudit, in lac quo Beata Virgo ipsum lactavit, conversi sint. O beati labores! o pretiosi sudores! Tertio, ratione affectus & amoris majoris, pietatis & sollicitudinis intensioris quam eos aluit: quam quis dubitat fuisse maximam & intensissimam? quanto enim cum affectu amore, pietate, sollicitudine pro eis laboraverit & sudaverit, quis concipere, quis edicere possit? Quarto, ratione continuationis, fuit enim ipsius charitas, providentia, pietas cum intensissima intentione, erga illos quotidianam imò horariam, cum non cessarit à labore sollicitudine & vigilantia, ut eos aleret adeo ut propter haec infinitè ferè meruerit. Quam ergo aptè de eo pronunciate,

rim cum Psalmista: *Pavit eos in innocentia cordis sui.*

CAPUT XIV.

De Patriâ & Parentelâ Divi Josephi.

UESTIO hæc de Patriâ & Parentelâ pertinet ad hominis natales, & post majores ex quibus quilibet natus est, nullam habemus majorem conjunctionem quam cum consanguineis ex quorum majoribus ut illi nati sumus, & cum concivibus ex quorum Patriâ ut illi oriundi sumus. Quocirca & consanguineus & concivis dicitur frater, idest ferè alter: hic, quia ex eadem gente, ille quia ex eodem communi Parente progenitus, & vocantur frater ille gente hic cognatione: sic ut infinita alia exempla omittamus Abraham Patrius & Loth nepos dicuntur fratres. Sic Paulus Judæus vocat Judæos fratres suos ad Rom. cap. 9. v. 1. Disceptationi igitur de Progenitoribus D. Josephi satis aptè & consequenter quaestionem de ipsius Patriâ ac parentelâ assumimus in duas Sectiones partitam. Quarum prima erit de Patriâ, secunda de Parentelâ.

SECTIO PRIMA.

De Patria Divi Josephi.

QUOD etiam magni Oratores summorum Virorum quos laudare aggreduuntur encomium non solum à majoribus ex quibus progeniti sunt, sed etiam à loco in quo nati sunt & educati, & ab aëre quem hauserunt solent exordiri, tam mihi semper mirum visum est, quam hoc frequentissimum esse video. Et meritò, *Nonne enim videmus, inquit Seneca lib. 7. de beneficiis, ferrum ex iisdem antris proferrì quibus aurum & argentum?* Quid ergo loca in quibus vel nati sumus vel degimus possunt ut nos meliores reddant? nimis extrinseca sunt & extranea à nobis ista, ut quidquam bonitatis vel justæ laudis adjicere possint; quamvis non diffitear tempestivam climatis, vel exempla &

O 2

con-

Synopsis

Magnabit
D.
Josephi
R
A